

TURANSKÝ

DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)

22. december 2008 *

I sag C-491/07,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 35 EU, indgivet af Landesgericht für Strafsachen Wien (Østrig) ved afgørelse af 8. oktober 2007, indgået til Domstolen den 31. oktober 2007, i straffesagen mod:

Vladimir Turanský,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, og dommerne K. Schiemann og L. Bay Larsen (refererende dommer),

generaladvokat: Y. Bot
justitssekretær: R. Grass,

* Processprog: tysk.

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- den østrigske regering ved E. Riedl, som befuldmægtiget

- den franske regering ved G. de Bergues og J.-Ch. Niollet, som befuldmægtigede

- den nederlandske regering ved C. Wissels og Y. de Vries, som befuldmægtigede

- den slovakiske regering ved J. Čorba, som befuldmægtiget

- den finske regering ved J. Heliskoski, som befuldmægtiget

- den svenske regering ved A. Falk, som befuldmægtiget

- Det Forenede Kongeriges regering først ved T. Harris, derefter ved I. Rao, som befuldmægtigede

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Troosters og S. Grünheid, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- ¹ Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser (EFT 2000 L 239, s. 19), undertegnet den 19. juni 1990 i Schengen (Luxembourg) (herefter »gennemførelseskonventionen«).

- 2 Anmodningen er indgivet i forbindelse med en straffesag indledt i Østrig den 23. november 2000 mod Vladimir Turanský, som er slovakisk statsborger og mistænkt for i forening med andre personer at have begået groft røveri mod en østrigsk statsborger på Republikken Østrigs område.

Retsforskrifter

Den europæiske konvention om gensidig retshjælp i straffesager

- 3 Artikel 21, stk. 1 og 2, i den europæiske konvention om gensidig retshjælp i straffesager, undertegnet i Strasbourg den 20. april 1959, som omhandler begæring om iværksættelse af retsforfølgning, bestemmer:

»1. En begæring fremsat af en kontraherende part om iværksættelse af retsforfølgning ved en anden parts domstole skal oversendes mellem de pågældende landes justitsministerier [...]

2. Den anmodede stat skal underrette den begærende stat om enhver foranstaltning, som er iværksat i anledning af en sådan begæring, og skal fremsende udskrift af den dom, som måtte blive afsagt i sagen.«

Unionsretlige bestemmelser

- 4 I henhold til artikel 1 i protokollen om integration af Schengenreglerne i Den Europæiske Union, der i henhold til Amsterdamtraktaten er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (herefter »protokollen«), bemyndiges 13 medlemsstater i Den Europæiske Union, herunder Republikken Østrig, til at indføre et tættere indbyrdes samarbejde inden for anvendelsesområdet for Schengenreglerne, som de fremgår af listen i bilaget til protokollen.
- 5 De således definerede Schengenregler omfatter bl.a. aftalen mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, undertegnet i Schengen den 14. juni 1985 (EFT 2000 L 239, s. 13), samt gennemførelseskonventionen.
- 6 Aftalen om Republikken Østrigs tiltrædelse af gennemførelseskonventionen, undertegnet i Bruxelles den 28. april 1995 (EFT 2000 L 239, s. 90), trådte i kraft den 1. december 1997.
- 7 I medfør af protokollens artikel 2, stk. 1, andet afsnit, vedtog Rådet for Den Europæiske Union den 20. maj 1999 afgørelse 1999/436/EF om fastsættelse, i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og traktaten om Den Europæiske Union, af retsgrundlaget for hver af de bestemmelser og afgørelser, der udgør Schengenreglerne (EFT L 176, s. 17). Det fremgår af afgørelsens artikel 2, sammenholdt med bilag A til afgørelsen, at Rådet har angivet artikel 34 EU og 31 EU som retsgrundlag for gennemførelseskonventionens artikel 54-58.

- 8 Det fremgår af artikel 3, stk. 1, i akten vedrørende vilkårene for Den Tjekkiske Republiks, Republikken Estlands, Republikken Cyperns, Republikken Letlands, Republikken Litauens, Republikken Ungarns, Republikken Maltas, Republikken Polens, Republikken Sloveniens og Den Slovakiske Republiks tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EUT 2003 L 236, s. 33), sammenholdt med punkt 2 i dennes bilag I, at gennemførelseskonventionen er bindende og finder anvendelse i Den Slovakiske Republik fra datoen for denne stats tiltrædelse, dvs. den 1. maj 2004.
- 9 Gennemførelseskonventionens afsnit III, som har overskriften »Politi og sikkerhed«, indeholder et kapitel 3 med overskriften »Straffedommes negative retsvirkninger (ne bis in idem)«. Artikel 54, som er indeholdt i dette kapitel 3, har følgende ordlyd:

»En person, over for hvem der er afsagt endelig dom af en kontraherende part, kan ikke retsforfølges af en anden kontraherende part for de samme strafbare handlinger, dersom sanktionen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter den dømmende kontraherende parts lovgivning.«

- 10 Gennemførelseskonventionens artikel 55, stk. 1 og 4, bestemmer:

»1. En kontraherende part kan på tidspunktet for ratifikation, accept eller godkendelse af denne konvention erklære, at den ikke er bundet af artikel 54 i et eller flere af følgende tilfælde:

- a) Når de strafbare handlinger, der ligger til grund for den udenlandske dom, helt eller delvis er begået på dens område. [...]

[...]

4. Undtagelser, der er nævnt i en erklæring efter stk. 1, finder ikke anvendelse, når den pågældende kontraherende part har anmodet den anden kontraherende part om at iværksætte retsforfølgning for de samme strafbare handlinger [...]

- 11 Gennemførelseskonventionens artikel 57, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. Hvis der af en kontraherende part rejses tiltale mod en person for en strafbar handling, og hvis denne parts kompetente myndigheder har grund til at antage, at tiltalen vedrører de samme strafbare handlinger som dem, en anden kontraherende part har afsagt endelig dom for, kan disse myndigheder, hvis de skønner det nødvendigt, anmode de kompetente myndigheder i den kontraherende stat, på hvis område dommen blev afsagt, om alle relevante oplysninger i sagen.

2. Disse oplysninger meddeles hurtigst muligt og indgår i vurderingen af, hvorvidt tiltalen skal opretholdes.«

- 12 Det fremgår af meddelelsen om Amsterdamtraktatens ikrafttrædelsesdato, offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 1. maj 1999 (EFT L 114, s. 56), at Republikken Østrig har fremsat en erklæring i henhold til artikel 35, stk. 2, EU om, at den godkender Domstolens kompetence i henhold til bestemmelserne i artikel 35, stk. 3, litra b), EU.

Slovakisk ret

- 13 I henhold til artikel 9, stk. 1, litra e), i lov om strafferetspleje, i den affattelse, som var gældende på det tidspunkt, hvor den slovakiske politimyndighed traf den afgørelse om indstilling af strafforfølgning, som hovedsagen drejer sig om, er det forbudt at indlede strafforfølgning eller, hvis strafforfølgning allerede er blevet indledt, at fortsætte denne, »hvis der er tale om en person, mod hvem en tidligere retsforfølgning på grund af det samme forhold er blevet afsluttet med en retskraftig dom, eller hvis retsforfølgningen er blevet endeligt indstillet [...]«.
- 14 Nævnte bestemmelse gennemfører artikel 50, stk. 5, i Den Slovakiske Republiks forfatning, hvorefter ingen kan strafforfølges for et forhold, for hvilket den pågældende allerede er blevet endeligt dømt eller frikendt.
- 15 Artikel 215, stk. 1 og 4, i lov om strafferetspleje bestemmer:

»1. Anklagemyndigheden indstiller strafforfølgning:

- a) hvis det er hævet over enhver tvivl, at det forhold, for hvilket der er indledt strafforfølgning, ikke har fundet sted

- b) hvis dette forhold ikke er strafbart, og der ikke er nogen anledning til at oplyse sagen yderligere [...]

[...]

4. Indstilling af en sag i henhold til stk. 1 kan tillige anordnes af politiet, hvis der ikke rejst tiltale i sagen [...]

¹⁶ Det fremgår af retspraksis fra Najvyšší súd Slovenskej republiky (Den Slovakiske Republiks øverste retsinstans), navnlig af dom af 10. juli 1980 i sag Tz 64/80, at artikel 9, stk. 1, litra e), i lov om strafferetspleje ikke er til hinder for, at retsforfølgning, som er blevet indstillet i henhold til samme lovs artikel 215, stk. 1, litra b), efterfølgende bliver genoptaget med hensyn til samme forhold, såfremt den tidligere retsforfølgning ikke blev afsluttet med en retskraftig dom.

De faktiske omstændigheder, der ligger til grund for straffesagen, og det præjudicielle spørgsmål

- 17 Vladimir Turanský er under mistanke for den 5. oktober 2000 sammen med to særskilt retsfulgte polske statsborgere at have frarøvet en person en sum penge på dennes bopæl i Wien (Østrig) efter at have tilføjet denne person alvorlige kvæstelser.
- 18 Staatsanwaltschaft Wien (anklagemyndigheden i Wien) anmodede derfor den 23. november 2000 undersøgelsesdommeren ved den forelæggende ret om at indlede en forundersøgelse mod Vladimir Turanský, som var under stærk mistanke for groft røveri efter den østrigske straffelov, samt at udstede en arrestordre og foretage en indberetning med henblik på anholdelse.
- 19 Da den havde modtaget underretning om, at Vladimir Turanský opholdt sig i sit oprindelsesland, anmodede Republikken Østrig den 15. april 2003 i henhold til artikel 21 i den europæiske konvention om gensidig retshjælp i straffesager Den Slovakiske Republik om at overtage strafforfølgningen af Vladimir Turanský.
- 20 Da de slovakiske myndigheder efterkom denne anmodning, stillede undersøgelsesdommeren ved den forelæggende ret straffesagen midlertidigt i bero, indtil der forelå en endelig afgørelse fra de slovakiske myndigheder.
- 21 Den 26. juli 2004 indledte lederen af efterforskningen ved politiet i Prievidza (Slovakiet) en straffesag på grund af de anmeldte forhold, dog uden samtidig at rejse sigtelse mod nogen bestemt person. Under denne efterforskning blev Vladimir Turanský afhørt som vidne.

22 Ved skrivelse af 20. december 2006 til de østrigske myndigheder fremsendte Den Slovakiske Republiks overordnede anklagemyndighed en afgørelse truffet af ledelsen for Prievidza politikreds den 14. september 2006, hvorefter straffesagen vedrørende røveri blev indstillet i henhold til artikel 215, stk. 1, litra b), i lov om strafferetspleje. I denne afgørelse anførte lederen af efterforskningen ved politiet i Prievidza:

»I medfør af artikel 215, stk. 1, litra b), [i lov om strafferetspleje] anordnes herved for så vidt angår straffesagen vedrørende røveri begået af flere personer i forening og under udøvelse af vold,

indstilling af sagen,

da forholdet ikke er strafbart, og der ikke er nogen anledning til at fortsætte sagen.

Begrundelse

[...] Dette dokumenteres ligeledes af de forklaringer, som offeret [...] og vidnet [Vladimir Turanský] har afgivet. Dette betyder, at Vladimir Turanskýs handlinger ikke opfylder gerningsindholdet i straffelovsbestemmelserne om røveri [...]

Selv hvis der tages udgangspunkt i undladelsen af at have forhindret det strafbare forhold [...], er det heller ikke muligt at videreføre sagen [...] med henblik på at rejse tiltale, da det i det foreliggende tilfælde ikke er muligt at foretage strafforfølgning, fordi der er indtrådt forældelse [...]

23 Der kunne med opsættende virkning indgives klage over denne afgørelse inden for tre dage fra meddelelsen af denne. Der blev imidlertid ikke indgivet nogen sådan klage.

24 Landesgericht für Strafsachen Wien finder det tvivlsomt, om den afgørelse om at indstille strafforfølgning, som er truffet af en slovakisk politimyndighed inden for rammerne af en efterforskning vedrørende de samme handlinger som dem, der ligger til grund for den sag, der verserer for denne ret, kan medføre, at gennemførelseskonventionens artikel 54 finder anvendelse, og dermed udgøre en hindring for at videreføre den verserende sag.

25 Da den forelæggende ret skal tage stilling til spørgsmålet, om den slovakiske politimyndigheds afgørelse af 14. september 2006 er til hinder for, at undersøgelsesdommeren genoptager den midlertidigt indstillede forundersøgelse i Republikken Østrig, har den besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal forbuddet mod dobbelt strafforfølgning i [gennemførelseskonventionens] artikel 54 [...] fortolkes således, at det er til hinder for, at en mistænkt person strafforfølges i Republikken Østrig for et forhold, når strafforfølgning vedrørende det samme forhold er blevet indstillet i Den Slovakiske Republik efter dennes tiltrædelse af

Den Europæiske Union ved, at en politimyndighed efter en materiel prøvelse har besluttet at stille sagen i bero uden strafpålægning og derved endeligt har afsluttet sagen?»

Om Domstolens kompetence

²⁶ Der skal henvises til, at Domstolen, som det fremgår af denne doms præmis 12, i det foreliggende tilfælde har kompetence til at træffe afgørelse om fortolkningen af gennemførelseskonventionen i henhold til artikel 35 EU.

²⁷ Det skal i denne forbindelse præciseres, at gennemførelseskonventionens artikel 54, således som den østrigske regering har anført, finder tidsmæssig anvendelse på en straffesag som den i hovedsagen omhandlede. Gennemførelseskonventionen var ganske vist endnu ikke trådt i kraft i Den Slovakiske Republik den 5. oktober 2000, da de i hovedsagen omhandlede handlinger blev begået, men den var derimod trådt i kraft i begge de berørte stater, ikke blot ved den første bedømmelse af nævnte handlinger, som blev foretaget i september 2006 af politiet i Den Slovakiske Republik, men også ved den bedømmelse af betingelserne for at anvende princippet *ne bis in idem*, som blev foretaget i oktober 2007 af den forelæggende ret, for hvilken den sag, som har givet anledning til den foreliggende anmodning om præjudiciel afgørelse, verserer (jf. i denne retning dom af 18.7.2007, sag C-367/05, Kraaijenbrink, Sml. I, s. 6619, præmis 22).

- 28 Herudover skal det for det første præciseres, at spørgsmålet, om den afgørelse om at indstille strafforfølgningen, som blev truffet af den slovakiske politimyndighed, har negativ retsvirkning (ne bis in idem), skal — således som Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber med rette har anført — afklares på grundlag af gennemførelseskonventionens artikel 54-58, idet artikel 21 i den europæiske konvention om gensidig retshjælp i straffesager, i henhold til hvilken Republikken Østrig anmodede Den Slovakiske Republik om at indlede strafforfølgning af Vladimir Turanský, ikke regulerer spørgsmålet om virkningen for den verserende sag i den begærende stat af den anmodede stats overtagelse af strafforfølgningen.
- 29 For det andet skal det tilføjes, at selv om Republikken Østrig har afgivet en erklæring i henhold til gennemførelseskonventionens artikel 55, stk. 1, litra a)-c) (BGBl. III af 27.5.1997, s. 2048), og undtagelsen i nævnte bestemmelses litra a) netop dækker en situation som den i hovedsagen omhandlede, idet de omhandlede handlinger er begået på den erklærende stats område, kan det fremsatte forbehold imidlertid ikke finde anvendelse på denne sag på grund af bestemmelserne i artikel 55, stk. 4, eftersom dette stykke udelukker anvendelsen af de tagne forbehold, hvis den pågældende kontraherende part, hvilket i denne sag vil sige Republikken Østrig, har anmodet den anden kontraherende part, dvs. Den Slovakiske Republik, om at iværksætte retsforfølgning for de samme handlinger.

Om det præjudicielle spørgsmål

- 30 Med dette spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om princippet ne bis in idem, som er fastslået i gennemførelseskonventionens artikel 54, finder anvendelse på en afgørelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorved en politimyndighed efter en materiel prøvelse af en sag, som verserer for den, på et stadium, før der rejses tiltale mod en person, der er mistænkt for at have begået et strafbart forhold, beslutter at indstille den indledte straffesag.

- 31 Det fremgår af selve ordlyden af gennemførelseskonventionens artikel 54, at ingen kan retsforfølges i en kontraherende stat for de samme strafbare handlinger som dem, med hensyn til hvilke der over for den pågældende allerede er afsagt »endelig dom« i en anden kontraherende stat.
- 32 Hvad angår udtrykket »endelig dom« har Domstolen allerede dels i præmis 30 i dom af 11. februar 2003, Gözütok og Brügger (forenede sager C-187/01 og C-385/01, Sml. I, s. 1345), fastslået, at når en strafforfølgning er endeligt indstillet som følge af en strafferetlig procedure, skal der anses for over for den pågældende person at være »afsagt endelig dom«, jf. gennemførelseskonventionens artikel 54, for de strafbare handlinger, der foreholdes ham.
- 33 Dels fastslog Domstolen i præmis 61 i dom af 28. september 2006, Van Straaten (sag C-150/05, Sml. I, s. 9327), at gennemførelseskonventionens artikel 54 finder anvendelse på en afgørelse fra en kontraherende stats retslige myndigheder, hvorved en tiltalt frifindes endeligt på grund af manglende beviser.
- 34 Heraf følger, at en afgørelse for at kunne kvalificeres som en endelig dom som omhandlet i gennemførelseskonventionens artikel 54 principielt skal afslutte strafforfølgningen og indebære, at adgangen til strafforfølgning er endeligt ophørt.

35 For at bedømme, om en afgørelse er »endelig« som omhandlet i gennemførelseskonventionens artikel 54, skal det, således som bl.a. den østrigske, den nederlandske, den finske og Det Forenede Kongeriges regering samt Kommissionen har gjort gældende, indledningsvis verificeres, at den omhandlede afgørelse efter national ret i den kontraherende stat, hvis myndigheder har truffet den, anses for endelig og bindende, og det skal sikres, at afgørelsen i denne stat medfører den beskyttelse, som følger af princippet *ne bis in idem*.

36 En afgørelse, som efter lovgivningen i den første kontraherende stat, som har indledt strafforfølgning mod en person, ikke medfører, at adgangen til strafforfølgning er definitivt ophørt på nationalt plan, kan principielt ikke udgøre en processuel hindring for, at strafforfølgning eventuelt indledes eller fortsættes mod denne person på grund af de samme handlinger i en anden kontraherende stat.

37 Hvad nærmere bestemt angår den endelige karakter i slovakisk ret af den i hovedsagen omhandlede afgørelse bemærkes, at gennemførelseskonventionens artikel 57, således som det i øvrigt fremgår af den nederlandske regerings og Kommissionens indlæg, har indført en ramme for samarbejdet, der giver de kompetente myndigheder i den anden kontraherende stat adgang til at anmode om relevante retlige oplysninger fra myndighederne i den første stat med henblik på at afklare eksempelvis den præcise karakter af en afgørelse, som er truffet på den første kontraherende stats område.

- 38 Et sådant samarbejde, som imidlertid ikke er iværksat i hovedsagen, ville have kunnet gøre det muligt at fastslå, at en afgørelse som den i hovedsagen omhandlede i henhold til slovakisk ret i realiteten ikke er af en sådan karakter, at den skal anses for at indebære, at adgangen til strafforfølgning definitivt er ophørt på nationalt plan.
- 39 I denne henseende fremgår det netop af den slovakiske regerings skriftlige indlæg i den foreliggende sag, at en afgørelse, hvorefter strafforfølgning indstilles på et stadium, før der rejses tiltale mod en bestemt person, som er truffet i henhold til artikel 215, stk. 1, litra b), i den slovakiske lov om strafferetspleje, ikke efter national ret udgør en hindring for ny strafforfølgning på grund af de samme handlinger på Den Slovakiske Republiks område.
- 40 Det skal følgelig fastslås, at en afgørelse truffet af en politimyndighed som den i hovedsagen omhandlede, der, uanset at den indstiller strafforfølgningen, ikke indebærer, at adgangen til strafforfølgning definitivt ophører efter den omhandlede nationale retsorden, ikke udgør en afgørelse, der giver grundlag for at antage, at der er afsagt »endelig dom« over for denne person som omhandlet i gennemførelseskonventionens artikel 54.

- 41 Denne fortolkning af gennemførelseskonventionens artikel 54 er forenelig med denne artikels formål, som er at undgå, at en person, over for hvem der er afsagt endelig dom, der udøver sin ret til fri bevægelighed, som følge heraf retsforfølges for de samme strafbare handlinger på flere kontraherende staters område (jf. i denne retning Gözütok og Brügger-dommen, præmis 38).
- 42 At anvende denne artikel på en afgørelse om indstilling af strafforfølgning som den, der er truffet i hovedsagen, ville indebære en hindring for enhver konkret mulighed for i en anden medlemsstat, hvor der eventuelt kunne være flere beviser til rådighed, at retsforfølge den berørte person og eventuelt pålægge denne sanktioner på grund af dennes ulovlige adfærd, selv om en sådan mulighed ikke ville være udelukket i den første kontraherende stat, hvor det efter denne stats nationale lovgivning ikke antages, at der er afsagt endelig dom over for den berørte person.
- 43 En sådan konsekvens ville, som anført af den svenske og Det Forenede Kongeriges regering i deres skriftlige indlæg, være i strid med selve formålet med bestemmelserne i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union, således som fastsat i artikel 2, stk. 1, fjerde led, EU, nemlig formålet om at træffe »passende foranstaltninger vedrørende [...] forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet« og bevare og udbygge Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer.

44 Det skal tilføjes, at selv om gennemførelseskonventionens artikel 54 har til formål at sikre en person, som er blevet dømt og har afsonet sin straf, eller efter omstændighederne er blevet endeligt frikendt i en kontraherende stat, at den pågældende kan bevæge sig inden for Schengenområdet uden at skulle frygte at blive retsfulgt for de samme handlinger i en anden kontraherende stat (jf. i denne retning dom af 9.3.2006, sag C-436/04, Van Esbroeck, Sml. I, s. 2333, præmis 34), har den ikke til formål at beskytte en mistænkt mod, at der eventuelt gentagne gange vil blive iværksat efterforskning mod den pågældende i flere kontraherende stater på grund af de samme handlinger.

45 På denne baggrund skal det forelagte spørgsmål besvares med, at princippet *ne bis in idem*, som er fastslået i gennemførelseskonventionens artikel 54, ikke finder anvendelse på en afgørelse, hvorved en myndighed i en kontraherende stat efter en materiel prøvelse af en sag, som verserer for den, på et stadium, før der rejses tiltale mod en person, der er mistænkt for at have begået et strafbart forhold, beslutter at indstille den indledte straffesag, såfremt denne afgørelse efter denne stats nationale lovgivning ikke indebærer, at adgangen til strafforfølgning definitivt ophører, og dermed ikke udgør en hindring for ny strafforfølgning på grund af de samme handlinger i denne stat.

Sagens omkostninger

46 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Sjette Afdeling) for ret:

Princippet ne bis in idem, som er fastslået i artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaftalen af 14. juni 1985 mellem regeringerne for staterne i Den Økonomiske Union Benelux, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Franske Republik om gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser, undertegnet den 19. juni 1990 i Schengen (Luxembourg), finder ikke anvendelse på en afgørelse, hvorved en myndighed i en kontraherende stat efter en materiel prøvelse af en sag, som verserer for den, på et stadium, før der rejses tiltale mod en person, der er mistænkt for at have begået et strafbart forhold, beslutter at indstille den indledte straffesag, såfremt denne afgørelse efter denne stats nationale lovgivning ikke indebærer, at adgangen til strafforfølgning definitivt ophører, og dermed ikke udgør en hindring for ny strafforfølgning på grund af de samme handlinger i denne stat.

Underskrifter